

«Η σχέση με την κόρη μου
εύκολη και δύσκολη μαζί, ουσιαστική
και ειλικρινής»

Κοντά και απόμακρο

Είδε άλλη μια φορά τον μπαμπά της να τους αποχαιρετά και να φεύγει. Τώρα πια έχει λίγο - πολύ συνηθίσει να βλέπει τον δρα Ευθύμιο Λέκκα, καθηγητή της Γεωλογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, να... φεύγει ξαφνικά και να τρέχει σε σεισμόπληκτες περιοχές. Όπως είχε συνηθίσει, όταν ήταν μικρότερη, να τον περιμένει τη νύχτα να επιστρέψει για να διαβάσουν Μαθηματικά και ύστερα από λίγο να τους παίρνει... ο ύπνος. Ο κ. Λέκκας πάντως προτιμά να διηγηθεί σε πρώτο ενικό την εμπειρία του ως δεκαπέντε χρόνια πατέρας και κοιτάζει με τρυφερότητα τα χρόνια που θά 'ρθουν.

«Η Χριστίνα ήρθε 15 χρόνια πριν, Σάββατο, ένα μεσημέρι του Αυγούστου, την ώρα που τρώγαμε ομελέτα στο μπαρ του μαιευτηρίου "Μητέρα". Οι πρώτες μέρες στο νοσοκομείο ήταν θαυμάσιες. Συγγενείς, φίλοι, όλοι εκεί, να γνωρίσουμε από κοντά το καινούργιο πρόσωπο της παρέας.

Τα δύσκολα ήρθαν μετά, όταν πήγαμε στο σπίτι. Καλοκαίρι και ζέστη, κλάμα και ξενύχτι. Πολύ ξενύχτι. Έντυχώς είχε Ολυμπιακούς Αγώνες που μεταδίδονταν νύχτα. Κάθε αρχή και δύσκολη, εντυχώς που υπήρχαν και οι παππούδες. Κάθε αρχή και δύσκολη και κυρίως για μένα που είχα διοριστεί στο Πανεπιστήμιο Αθηνών ως συνεργάτης και άρχιζα την καριέρα μου.

Μερικά χρόνια μετά, νήπιο πια, είχε ηρεμήσει και συμμετείχε στην παρέα ως ίση. Φαγητό,

συζήτηση, έξοδος και προπαντός χωρίς να παραπονιέται και πάντα να γελάει. Ίσως... όσες μέρες ήμουν στην Αθήνα, γιατί το διδακτορικό μου, στον Κόζιακα, στη Θεσσαλία, απαιτούσε πολύν καιρό απουσία. Μέρες, εβδομάδες... μήνες. Πέντε συνεχή χρόνια. Και παράλληλα οι παμπολλές υποχρεώσεις στο Πανεπιστήμιο ως νέος μεταξύ παλιών δασκάλων - δασκάλων μου.

Στο Δημοτικό επιλέξαμε ένα σχολείο κοντά στη γειτονιά, στο Χαλάνδρι, που είχε πολύ καλούς δασκάλους, αλλά προπαντός γιατί ήταν στη γειτονιά. Με τους φίλους και τις φίλες να πηγαίνουν παρέα στο σχολείο, να περνούν από το σπίτι για παιχνίδια, να δρίσκονται κάθε Σάββατο όλοι μαζί στα πάρτι και να μη χάνονται στα τέσσερα σημεία της πρωτεύουσας. Εγώ είχα τελειώσει το διδακτορικό και είχα θεωρητικά περισσότερο χρόνο. Μόνο που οι υποχρεώσεις στο Πανεπιστήμιο μεγάλωναν. Και για τη Χριστίνα η καλύτερη της τις μέρες που θα πήγαινα να τη πάρω από το σχολείο. Και το χειρότερό της όταν αργά βράδυ με περίμενε να λύσουμε τα Μαθηματικά...

Φαίνεται περίεργο, αλλά όντως είναι. Ένας πανεπιστημιακός θεωρείται ίσως αυτονομία ένας άριστος δάσκαλος και για τα παιδιά του. Πολλές φορές όμως τα δίνει όλα στους φοιτητές του, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει περισσότερο γνώση ακόμα και για τα παιδιά του. Είναι όπως μου έλεγε ένας καθηγητής μου στο Πανεπιστήμιο όταν ήμουν εγώ φοιτητής: "... Νέε μου, η γνώση είναι σαν τα κδάντα. Μεταδίδεται με δόσεις. Και μερικές φορές δεν περισσεύει...". Έτσι πολλές φορές τα Μαθηματικά χάνονταν μέσα στην αγκαλιά του Μορφέα που ερχόταν και στους δυο μας. Σήμερα πια η Χριστίνα τελείωσε το Γυμνάσιο, μπήκε στην εφηβεία και τα πράγματα έχουν αλλάξει. Το σχολείο μακριά, απαιτητικό, οι

ώρες πολλές, τα προβλήματα της ηλικίας, οι βαθμοί, οι φίλοι στα τέσσερα σημεία της Αθήνας και εγώ πάντα να λείπω, εντυχώς με αναπληρώνει η μαμά, αρκετά μεγάλα χρονικά διαστήματα και με ακόμα περισσότερες υποχρεώσεις. Πολλές φορές το πού δρίσκομαι, το πώς είμαι το μάθαινε από την τηλεόραση. Όπως τώρα, στον πρόσφατο σεισμό της Τουρκίας, που οι διακοπές μου διακόπηκαν ξαφνικά και η Χριστίνα έμεινε πίσω στη Ρόδο να μαθαίνει από τις εφημερίδες, το ραδιόφωνο και την τηλεόραση νέα μου...

Σχέση περίεργη... Εύκολη και δύσκολη μαζί... Ουσιαστική και ειλικρινής, αλλά και με κρυφές πτυχές... Κοντινή και απομακρυσμένη... Θερμή, αλλά και ψυχρή... Φωτεινή, σαν πάσσαρ που σιγά σιγά απομακρύνεται για να διαγράψει μόνη την τροχιά της...

Κοινή αγωνία το μέλλον, σε έναν κόσμο που όλο και δυσκολεύει. Αγωνία και λύπη για τα τόσα παιδιά, φοιτητές μου, πτυχιούχοι που ακολουθούν μια δύσκολη, ανηφορική, πολύχρονη πορεία για "βαριά χαρτιά" που θα τους εξασφαλίσουν, αλλά τελικά τους οδηγούν μόνο στην ανεργία. Ίσως από αυτή την κατάσταση να πηγάει και η συμβουλή μου στη Χριστίνα για σύντομες εύστοχες σπουδές και γρήγορη εμπλοκή στην παραγωγική διαδικασία».

Της
ΜΑΡΙΑΣ ΝΤΑΛΙΑΝΗ